

úřadu v N. v této obci obvyklá. Taková obvyklá lhůta výpovědní přichází však podle §u 560 čis. 2 c. ř. s. v úvahu jen při nedostatku zvláštní úmluvy. Byla tedy jednoměsíční výpověď, kterou žalobce odpůrcům dal — třebaže se při tom na úmluvu odvolával — co do lhůty správná a ta byla v důsledku opožděného doručení ztracena. Vytýkané neúplnosti řízení tudíž zde není. Nesprávné právní posouzení věci spatřuje odvolatel v tom, že byl odsouzen k náhradě všech nákladů, které žalobci prvním sporem a výpovědí vzešly, ačkoli prý si je žalobce sám zaviniil, protože vedl až do třetí stolice beznadějný spor, věda, že výpověď byla pozdě doručena. Měl prý ji vzít zpět a proto prý mu přísluší jen výlohy spojené s jeho výpovědí a výlohy vzešlé jeho odpůrcům podáním námitek. V tomto směru přehlíží však odvolatel, že syndikátní nárok vzešel žalobci porušením úřední povinnosti soudce již při vyřízení výpovědi a že p ř e d p o k l a d e m pro uplatnění tohoto nároku bylo podle §u 1 zák. ze dne 12. července 1872, čis. 112 ř. zák. vyčerpání opravných prostředků v řízení soudním vůbec přípustných. Proto žalobce v prvním sporu o výpověď ve svém d o v o l á n í výslovně uvedl, že jest nucen dovolání podati, by k cíli uplatnění syndikátního nároku vyčerpал veškeré právní prostředky a zdůrazňuje tuto skutečnost také ve své nynější žalobě. V tomto postupu nelze shledati zavinění, ani spoluzavinění, nýbrž jen vyhovění zákonnému předpokladu.

Čís. 5760.

Za fusi ve smyslu §u 96 zák. o společnostech s r. o., při níž odpadá provedení likvidace, lze považovati jen takové splnutí, při němž společníci obdrží vzájemná plnění v akciích (závodních podílech). Nestáčí poskytnutí odškodnění jinak, na př. hotovou výplatou.

(Rozh. ze dne 16. února 1926, R II 15/26.)

Návrh jednatelů firmy B., společnosti s r. o., a správní rady »B-ské továrny na obuv akciová společnost«, by firma společnosti s r. o. byla vymazána v obchodním rejstříku, ježto se zrušila, sloučivši se s jmenovanou akciovou společností bez provedení likvidace, r e j s t ř í k o v ý s o u d odmítl a uložil jednatelům společnosti s r. o. B., aby řádně opověděli zrušení společnosti a likvidátory podle ustanovení §§ 88, 89, 90, 92 zák. o společnostech s r. o. k obchodnímu rejstříku ve lhůtě 14 dní. D ů v o d y: Žadatelé navrhuji výmaz B. obchodu obuvi společnosti s r. o. z toho důvodu, že společníci dne 16. června 1924 se usnesli ji zrušiti, ježto ji sloučili s B-skou továrnou na obuv akciovou společností převedením aktiv a pasiv oné společnosti na tuto společnost bez výplaty a bez provedení likvidace, že možno upustiti od vybídnutí věřitelů, poněvadž B-ská továrna je hlavní věřitelkou zrušené společnosti a mimo to vzala na sebe pasiva této společnosti, a že tím B. zanikla. Živnosti že se vzdala. Dříve nežli společnost s r. o. smí býti vymazána v obchodním rejstříku, musí v něm býti zapsáno zrušení společnosti s vyznačením způsobu zrušovacího (§§ 85, 88 zák.), musí býti likvidována a likvidace ukončena, ne-

ustanovuje-li zákon nic jiného (§ 89 zák.). Případy, kde se nelikviduje, jsou: zrušení vyhlášením úpadku vzhledem k povaze úpadku, převzetí všech závodních podílů nebo jmění zrušené společnosti jakožto celku státem, zemí neb obcí (§ 95 zák.) a převedení jmění jakožto celku na akciovou společnost za přenechání jejich akcií nebo na jinou společnost s r. o. za přenechání jejich závodních podílů (fuse § 96 zák.). Mezi tyto případy nelze zařaditi zrušení B. obchodu obuví společnosti s r. o., jež podle usnesení společníků ze 16. června 1924 převedla veškeré své jmění jakožto celek i s pasivy, jichž je více nežli aktiv, bez úplaty na akciovou společnost; vždyť nebyly-li přenechány akcie, není tu fuse ve smyslu §u 96 zák. o společnostech s o. r., nýbrž jde o zrušení za převedení jmění jakožto celku se zákonitými následky, při kterémžto zrušení likvidace je však povinna, tudíž není dovoleno se vzdáti provedení likvidace a společníci nebyli s to usnésti se na tom platně. Nevyhovuje-li tedy ukončení B. zákonitým náležitostem — jak vysvítá jasně z podání a příloh — soud byl povinen odepříti výmaz v obchodním rejstříku, a poňevadž nelze pochybovati o zrušení společnosti, soud uložil též, by jednatelé opověděli tuto skutečnost. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Podle protokolu o valné hromadě ze 16. června 1924 usnesli se jednomyslně společníci firmy B., společnosti s r. o. v B., že se tato společnost zrušuje, sloučivši se s B-skou továrnou na obuv, akciovou společností, na niž přenášejí se jako celek aktiva a pasiva B. bez úplaty a bez provedení likvidace. Při valné hromadě B-ské továrny na obuv, akciové společnosti v B. ze 16. června 1924 bylo pak učiněno obdobné usnesení s tím, že tato transakce nebude míti v zápětí novou emisi akcií společnosti akciové. Napadeným usnesením nebylo návrhu vyhověno z té příčiny, že převod jmění jako celku i s pasivy na akciovou společnost stal se bez úplaty (poskytnutí akcií) a že tudíž schází jedna z podstatných náležitostí §u 96 cit. zák. V důsledku toho nejde o fusi ve smyslu §u 96 cit. zák., nýbrž o zrušení společnosti s převodem jmění jako celku, takže likvidace společnosti je podle zákona nezbytnou, byť i se společníci usnesli, že se vzdávají provedení likvidace. Rekursu nelze přiznati oprávnění. V §u 84 zák. o společnostech s r. o. jsou vypočteny případy, kdy nastává zrušení společnosti s r. o., mezi nimi je pod čís. 3 uvedena též fuse s akciovou společností anebo jinou společností s r. o. Podle §u 89 cit. zák. po zrušení společnosti musí býti provedena likvidace, pokud zákon neustanovuje jinak. Likvidace může odpadnouti jedině za podmínek §§ 95 a 96 cit. zák. V tomto případě přichází v úvalu § 96 cit. zák., jehož podmínky byly by splněny až na to, že fuse má se státi bez úplaty, tudíž bez poskytnutí akcií akciové společnosti. V rekursu se tvrdí, že tato náležitost nemohla býti splněna proto, že hodnota aktiv je vyčerpána pasivy a že tudíž společníci zrušené společnosti nemají podle bilance nároku na výplatu. Než dlužno uvážiti, že zákon i v případě §u 95 cit. zák., kde vystupují korporace veřejnoprávní a tudíž poskytují plnou záruku, že jak věřitelé, tak i společníci nebudou poškozeni, stanoví přes to pro odpadnutí likvidace přesné podmínky, z nichž jednou jest, že také uspokojí společníky. V případě §u 96 cit. zák. striktně se vyžaduje »přenechání akcií« příp. »obchod-

ních podílů« a mimo to též, aby obě strany vzdaly se jednomyslně provedení likvidace. Z toho tedy nutno usuzovati, že za fusi ve smyslu Šu 96 cit. zák., kdy odpadá provedení likvidace, lze považovati jen takové splnutí, kde společníci skutečně obdrží vzájemné plnění buď v akciích aneb závodních podílech. Je-li tedy společnost s r. o. B. i se započtením celé kmenové jistiny 3,000.000 Kč přes to pasivní částkou 9174 Kč 29 h, jak vysvítá z protokolu o valné hromadě ze dne 16. června 1924, a nemají-li proto, jak v rekursu se uvádí, společníci nároku na výplatu, nejde o fusi ve smyslu Šu 96 cit. zák., v důsledku čehož nabývá pak plné platnosti donucovací předpisu Šu 89 cit. zák. o provedení likvidace. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje též zákon ze dne 4. července 1923, čís. 151 sb. z. a n. o poplatkových a dalších daňových úlevách při splnutí (fusi). V § 2 a § 3 (1) tohoto zákona mluví se o nově vydaných akciích a nových obchodních podílech, z nichž dlužno zapraviti poplatek. Podle Šu 3 (5) cit. zák. je podrobena poplatku ryzí hodnota celkového přínosu zaniklého podniku, nevydá-li akciová společnost při fusi nových akcií (vždyť může získati přechodně své akcie za podmínek Šu 32 akc. regul.). Právě z ustanovení Šu 3 (5) cit. zák., na něž se stížnost odvolává, zřejmě vyplývá, že zaniklá společnost musí vnést do společnosti, s níž splývá, hodnotu majetkovou, čemuž arciť tak není, je-li podle bilance pasivní.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V nesporném řízení jest proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, přípustným dovolací rekurs jen tehdy, je-li toto usnesení ve zřejmém rozporu se zákonem nebo se spisy, nebo je-li tu zmatečnost (§ 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.). Stěžovatelky shledávají usnesení rekursního soudu zmatečným, poněvadž prý bylo použito ustanovení §§ 89 a 96 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. způsobem, odporujícím úmyslu zákona. Než o zmatečnosti nemůže býti řeči, neboť, i kdyby byl rekursní soud zmíněných právě předpisů buď nevhodně použil, aneb nesprávně je vyložil, šlo by nanejvýše o zřejmou nezákonnost. Avšak ani této zde není, neboť rekursní soud v otázce, zda za daných okolností možno připustiti zápis zrušení společnosti »B. obchod obuví, společnost s r. o.« v B. do obchodního rejstříku vzhledem k jejímu splnutí s B-skou továrnou na obuv, akciovou společností v B., bez předchozí likvidace, správně poukázal k příslušným ustanovením uvedeného zákona, jmenovitě k Šu 96, jehož smysl i dosah také správně vyložil. Stačí tedy poukázati k důvodům napadeného usnesení, k nimž vzhledem k vývodům dovolacího rekursu dodati jest ještě toto: Předpis Šu 96 cit. zák., dle něhož při fusi společnosti s ručením omezeným se společností akciovou možno se obejiti bez likvidace, převede-li se jmění oné společnosti jako celek, i s dluhy na akciovou společnost proti poskytnutí jejích akcií a vzdají-li se obě strany provedení likvidace — jest rázu donucovacího. To plyne již ze zákona samého, kde jest stranám vyhrazeno jen právo usnésti se po

případě na tom, že nemá býti provedena likvidace, nikoli však také, že se tak může státi i bez vydání akcií, což právě jest podstatnou náležitostí fuse, tudíž podmínkou, za které teprve o upuštění od likvidace může se býti usnášeno. Jeť fuse v právním slova smyslu zcizením majetku jedné společnosti jako celku za placení akciemi společnosti druhé (čl. 247 a 215 obch. zák.). Předpokládá tedy fuse především usnesení se společníků té společnosti, která má býti zrušena, že celé jmění společnosti i s dluhy má se převést na jinou společnost akciovou (nebo společnost s r. o.) za akcie (pokud se týče za obchodní podíly). Stalo-li by se odškodnění jinak, na příklad hotovou výplatou, nebylo by tu již fuse, nýbrž šlo by o prosté zrušení společnosti s nutnou likvidací (§ 89 zák.; srov. Staub-Pisko při čl. 247 § 4).

Čís. 5761.

Pro žalobu, již se domáhá osoba třetí na nemanželském otci dítěte náhrady nákladů na výživu a výchovu dítěte, jest výlučně příslušným okresní soud.

(Rozh. ze dne 16. února 1926, R II 25/26.)

Žalobu, již domáhala se na nemanželském otci dítěte náhrady nákladů, spojených s výživou a výchovou dítěte, zadala babička dítěte na sborovém soudě první stolice. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d k rekursu žalovaného zrušil napadené usnesení i rozsudek prvního soudu s celým předchozím řízením a žalobu odmítl.

D ů v o d y:

V tomto sporu domáhá se babička dítěte na nemanželském jeho otci náhrady nákladů na výživu a výchovu dítěte. Nárok svůj opírá o to, že jde o náklady, které má podle zákona nésti nemanželský otec a že ona je za něho vynaložila. Spor byl zahájen a veden u sborového soudu, ve vyšší stolici u vrchního zemského soudu. Podle §u 49 čís. 2 j. n. náležejí rozepře o otcovství k nemanželskému dítěti a o závazky příslušející podle zákona nemanželskému otci k matce a k dítěti před okresní soudy. Jak z ustanovení §u 49 čís. 2 j. n. a zejména z jeho vzniku vidno (srovnej materialie k j. n. I. sv. str. 59, 714, II. sv. str. 336 a 594), nesejde na tom, zda nárok uplatňuje dítě anebž matka nebo třetí osoba na příklad, protože učinila náklad na dítě za nemanželského otce, nýbrž rozhodno jest, že jde o nárok z nemanželského otcovství (srovnej rozh. G. U. n. ř. 4421, 6954, sb. n. s. č. 603, 4207). Patří tedy podle toho, co uvedeno, i tento spor před okresní soud. Na tom nic nemění, že žalobkyně odůvodňuje svůj nárok i tím, že prý žalovaný jí slíbil náklady na dítě nahraditi. Podle §u 104 j. n. nelze spory náležející před okresní soud ani výslovnou dohodou vznésti na soudy sborové, a, stalo-li se tak, jako v tomto případě, jest rozsudek dotyčného soudu po rozumu